

Ohje: Tehtävät liittyvät oheiseen aineistoon. **Valitse viidestä tehtävästä kolme.** Tehtävät arvostellaan pistein 0–6. Vastausta kirjoittaessasi voit lähteä siitä, että lukija tuntee aineiston. Vastauksessa esitetyt havainnot, väitteet ja tulkinnat tulee kuitenkin perustella aineiston avulla. Vastauksen sopiva pituus on 1–2 sivua. Aloita jokainen vastaus uudelta sivulta. **Anna kullekin vastauksellesi otsikko.** Merkitse otsikon eteen myös tehtävän numero. Vastausten tulee olla selvästi ja siististi kirjoitettuja, mutta niitä ei tarvitse kirjoittaa puhtaaksi kuulakynällä tai musteella.

Tehtävät

1. Tarkastele kuvan ja sanan yhteisvaikutusta Kai Lehtisen haastattelutekstissä.
2. Vertaile aineiston perusteella Kai Lehtisen ja Pulunkesyttäjän asennetta luonnon-suojeluun.
3. Kirjoita lukemasi aikakauslehtihaastattelun pohjalta Kai Lehtiselle kirje, jossa oppilaskunnan edustajana suostuttelet häntä koulunne tilaisuuteen. Perustelee kirjeessäsi, miksi pyydätte juuri häntä ja mikä hänen tehtävänsä tilaisuudessa olisi.
4. Millaisen käsityksen Alpo Korvasta saa romaanikatkelmasta? Perustelee käsityksesi.
5. Millä kielen keinoin Anna-Leena Härkösen romaanikatkelma luo vaikutelman puhekielisyydestä?

Aineisto

Sanna Sommers, Kai Antero Lehtinen ja melkein mahdoton tehtävä (aikakauslehtihaastattelu)	2–5
Anna-Leena Härkönen, Häräntappoase (romaanikatkelma)	6–8

Huom.! Tekstien kieliasu on alkuperäisen julkaisun mukainen.

Kai Antero Lehtinen

SANNA SOMMERS KUVAT ANDREAS JANETT

ja melkein mahdoton tehtävä

Raidina tunnettu näyttelijä ja kuuden lapsen isä yrittää pelastaa maapallon tulevaisuuden puhumalla murrosikäisille luonnonsuojelusta.

» **R**AID ON KOVA! TEINIPOIKA huikkaa koulun käytävällä.
– Hyvä hyvä, näyttelijä Kai Lehtinen vastaa lennosta.

Lehtinen ei pane raiditeltua pahakseen, vaikka täällä Käpylän ylitasteella hän on ihan omana itsenään: luontoa rakastavana suurperheen isänä, joka haluaa näyttää nuoremilleen hyvää esimerkkiä. Hän on lupautunut luonnonsuojelujärjestö WWF:n ympäristökasvatustyön kummiksi, ja nyt alkavassa joulussa hänen on tarkoitus luovuttaa koululaisille stipendi ympäristötyöstä.

Raidin ja Moskun rooleissa Lehtinen on toki totuttu näkemään tiukoissa tilanteissa, mutta nyt edessä on haasteiden haaste. Miten puhua kriittisille murrosikäisille niinkin puisevan kuuloisesta asiasta kuin luonnonsuojelusta ja saada heidät muuttamaan käytöstään, ja kenties jopa asennekasvattamaan omia luotuneita vanhempiaan?

Koulun juhlasalissa lattiallinen 13–16-vuotiaita oppilaita sorisee keskenään. Ensiksi saapuneet ovat vallanneet takaseinän ja nojaavat puolapuihin. Lehtinen nousee lavalle WWF:n edustajien kanssa. Puheensorina jatkuu. Rehtori pyytää hiljaisuutta. Lehtinen keinahtelee kengänkorilloillaan edes takaisin, pyörihtää ympäri ja riisuu fleecetakkinsa. Ei kai häntä jännitä?

– Hyvää päivää, lupaava nuoriso, Lehtinen aloittaa ilmehtien ironisesti. Sali röhähtää nauruun.

Ehkä Raidin maineesta on sittenkin apua.

Oma lauma on tärkein

Jätetään Lehtinen toviksi lavalle ja matkataan ajassa reilut 40 vuotta taaksepäin. Sieltä löytyy selitys, miksi näyttelijä Kai Lehtinen on värvätty teinien luontoguruksi.

Lehtisellä on tapana viittä, ettei hän ole mistään kotoisin, sillä hän on kasvanut Keravalla. Vitsiltä menee kuitenkin pohja, kun hän kertoo lapsuudestaan enemmän.

1960-luvun Kerava oli oikeaa maa-seutua, ja Lehtisen perhe asui käytännössä metsän keskellä. Kain varhai-

simpiin lapsuusmuistoihin kuuluvat aamuöiset retket veljien kanssa läheiselle suolle katsomaan teerien soidinmenoja. Ikää Kailla oli neljä tai viisi vuotta, mutta vanhempien mielestä pikkupoikien retkissä aamu-uvaiselle suolle ei ollut mitään ihmeteltävää.

Aikuisiällä Lehtisen kaipuu luontoon on aiheuttanut sen, että hän asuu maalla Karjalohjalla vaimon ja kuuden lapsen sekä hevosten, vuohien ja muiden kotieläimien kanssa. Hän hahmottaa elämänsä ja olemisensa ennen muuta osana "laumaansa", kuten hän perhettään kutsuu.

– En ole koskaan edes ajatellut, että minulla olisi erityistä "uraa", mutta suuri perhe minulla on koko ajan, hän sanoo.

Töitä tehdään silloin kun niitä on, mutta tärkeintä on järjestää omalle laumalle sellainen elinympäristö, jossa voi elää sydämensä mukaan. Lehtisen tapauksessa se tarkoittaa, että koti lämpimää itse tehdyllä halkeella ja käytössä on sisäkompostivessa.

Syrjäseudulla asuminen on sikäli epäekologista, että auto on käytännössä pakollinen. Silti Lehtinen pitää perheensä elämäntapaa luonnon kannalta parempana kuin kaupunkiasumista. Ennen kaikkea hän haluaa lastensa kasvavan maalla.

– Minusta on parempi, että lapset työntävät kyntensä maalla hevosenpaskaan kuin kaupungissa koiranpaskaan.

Metsäksillä omia latuja

Lehtisen kasvatustilafilosofian mukaan lapsia ei opeteta sormi pystyssä. Kasvatukseksi riittää, että eletään yhdessä lauman omilla säännöillä. Lapsille annetaan aikaa ja tilaa oivaltaa asioita.

– Kaikki meidän lapset oppivat uimaan, vaikka ketään ei varsinaisesti opetettu, Lehtinen kertoo.

– Järjestelmällinen tohottaminen lasten ympärillä on maalla vähäisempää. Siellä on enemmän tilaa ajatella itse, kun elämää ei ole ohjelmoitu täyteen harrastuksilla.

Vanhin lapsista on nyt 17- ja nuorin 6-vuotias. Toistaiseksi kukaan ei ole suuremmin moittinut perheen asuinpaikkaa tai elämäntapaa. Tavallisten la-

“Tärkeintä on järjestää omalle laumalle elinympäristö, jossa voi elää sydämensä mukaan.”

Kai Lehtinen yrittää elää kuten saamaa, mutta asuinpaikkansa vuoksi hän kulkee autolla ja työn takia joutuu joskus lentämään. “Kieittäydyn ottamasta siitä paineista. Tärkeintä on tehdä omassa elämässään ne hyvät valinnat jotka voi. Jos joka asiasta itseään syyllistäisi, ei jaksaisi päivittäin elää.”

tusksien sijaan kaikilla perheenjäsenillä on metsäsuksat, joilla voi tehdä ladun sinne minne nenä näyttää.

– Kai Lehtinen toteuttaa samaa tekemisen kautta oivaltamisen filosofian myös itse. Lauman kasvaessa hän on laajentanut kotitaloa omin käsin, vaikkei tiennyt hirsirakentamisesta mitään.

– Niin vain löysin itseni metsästä kaatamasta hirsistä. Työ tekijänsä opettaa. Uskon, että ihmisillä on geneettinen valmius oivaltaa omin käsin tekemällä, hän sanoo.

Ja kun itse tekee ja kokeilemalla oppii, tuloksena on persoonallista kädenjälkeä. Virheistä tulee valmiin työn helmiä, koska niihin liittyy tarinoita.

– Tämä nykyään joka paikassa tavoiteltu "tasalaatuisuus" on minulle kiro sana. Sellaista tasapäistä juttua en jaksaisi edes kuunnella, Lehtinen sanoo.

Kun talon laajennusosaa sitten rakennettiin itse kaadetuista hirsistä, Lehtinen teki kavereineen pikku jäynän. Miehet porasivat yhteen hirteen kolon, jonne piilotettiin konjakkipullo. Mukaan kätettiin kirjelappunen, jossa rakentajat kuvasivat sen hetken tunnelmiaan.

– On hauska ajatella, että joku joskus sen löytää. Ellen sitten heikkona hetkenä itse poraa seinää täyteen reikiä pulloa etsiessäni.

Vanhemmiten suuttuu helpommin

Mutta palataan vielä Käpylän yläasteen juhlasalin lavalle. Oppilaat esittävät ennalta valmisteltuja kysymyksiä: "Mitä luonto sinulle merkitsee?" "Jos haluaisi elää luonnonmukaisesti, mistä kannattaisi aloittaa?"

Lehtinen vastaa rempseään tyyliinsä ja saa nuoret vähän väliä nauramaan. Ei epäilystäkään: yleisö on myyty. >>

– Elämässä pitää olla naurua ja hymyä, jotta jaksaa katsoa tulevaisuuteen, Lehtinen lopettaa ja saa kiitokseksi räikuvat aplodit.

Juhlasalin tyhjennyttyä hän tunnustaa, ettei aina jaksaa ajatella niin myönteisesti kuin saarnaa. Ikää on pian 48 vuotta, ja ensimmäiset vanhenemisen merkit huomaa jo.

– Yksi merkki on se, että lopettaa toivomisen. Sitä en ole vielä lopettanut, mutta välillä saan itseni kiinni pessimistisistä ajatuksista, hän sanoo.

Toinen iän tuoma rasite on vuosi vuodelta jyrkkenevä ehdottomuus.

– Ennen en jaksanut suuttua niin helposti, mutta nyt huomaan kuohahavani ihmisten typeryyksistä tosissani.

Jokin aika sitten hän näki kadulla vaari-ikäisen herrasmiehen, joka oli liikkeellä pienen pojan kanssa. Pappa osti itselleen ja lapselle jäätelöt – ja heitti käärepaperit muina miehinä maahan.

– En olisi ikinä uskonut, että joutuisin näkemään sellaista! Isoisä näyttää lapsenlapselleen sellaista esimerkkiä, Lehtinen päivittelee.

Hän ei voinut antaa asian olla, vaan nappasi roskat maasta, juoksi miehen perään, koputti tätä olalle, ojensi jätskipaperit ja sanoi: – Anteeksi, teiltä täisi pudota jotakin.

– Tällaiset reaktiot liittyvät varmaan siihen, että vanhemmiten tuntee elämän rajallisuuden. Jos en nyt tuomitse vääränä pitämäni toimintaa, en tuomitse sitä kunnolla koskaan.

Ehkä tämä selittää, miksi Lehtinen lupautui WWF:n kummiksi harkitsematta hetkeäkään. Jos elokuva- ja tv-roolien kerryttämän vetovoiman voi valjastaa hyvän asian eteen, miksei hän tekisi niin.

– En ole sen parempi puhumaan näistä asioista kuin kukaan muukaan, mutta nykyään kynnyksellä on matalampi sekä aikuisilla että lapsilla, jos puhujana on tunnettu ihminen. Näin asia vain on ja sen mukaan eletään, hän sanoo.

Puukko vyöllä on puoliksi kapinaa

Aamupäivän tilaisuus on saanut miehen vatsan kurnimaan. Koulun ruokalassa on tarjolla kuoriperunoita ja bolognesekastiketta – ja onneksi soijajavertia kasvissyöjille. Lehtisen laumassa ei syödä lihaa.

Soijabolognesen yllä puhumme vielä hiukan siitä, miten lapset ovat usein vanhempien tiedostavampia ympäris-

*Kai Lehtinen on
huontoa rakastava
suurperheen isä.*

”Kerran huoltoaseman jonossa poliisi koputti minua olalle ja kysyi, mitä ”Raidi” tekee puukolla. Vastasin, että kyllä kai te poliisimiehenä tiedätte, mitä puukolla tehdään”, Lehtinen kertoo ja nauraa.

töasioissa. Lehtinen kertoo keskustelusta, jonka hän kävi pienen tyttärensä kanssa kouluterveydenhoitajan vastaanotolla. Ekaluokkalainen Siiri oli toivonut, että isä tulisi mukaan terveystarkastukseen. Tilaisuuden pääteeksi hoitaja kysyi, halusiko tyttö puhua vielä jostain muusta. Siiri ilmoitti olevansa veegaani.

– Anteeksi mikä, yskähteli isä yllätettynä, mutta Siiri vain jatkoi: – Niin, minä en syö edes munaa.

Niinpä perheessä on nykyään pari tiukkaa veegaania ja loput eriasteisia kasvis- ja kalansyöjiä. Isä ei näe itsepyydytyn kalan syömisessä eettistä ongelmaa, mutta jos lapsella on vankka vakaumus, hän ei sitä kyseenalaista.

– Kun ei näistä itseään aina tiedä, mikä on oikein ja mikä väärin. Tärkeintä on, että ajattelee asioita itse, hän sanoo.

Ekaluokkalaisen tempaus teki isään vaikutuksen varmaan myös siksi, että hänessä itsessäänkin on annos anarkis-

tia. Hyvä esimerkki ovat vyöllä roikkuvat kaksi puukkoa ja kuksa. Ne kulkevat Lehtisen mukana aina, sillä kotona maalla on jatkuvasti puuhaa, jossa puukkoa tarvitaan.

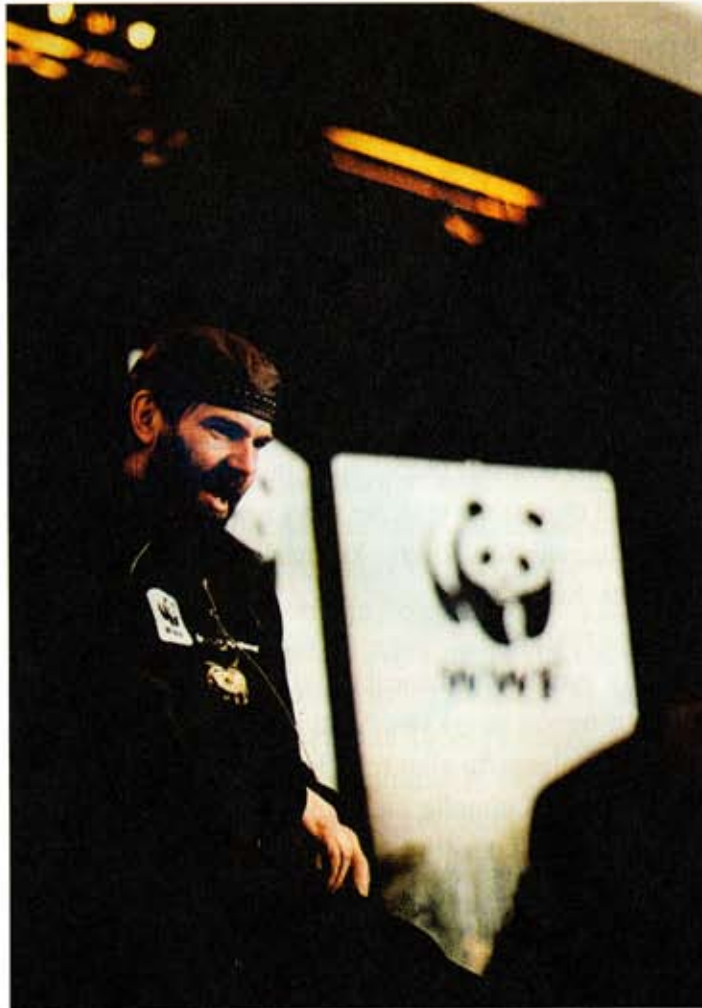
– Mutta on siinä vähän kapinaakin mukana, Lehtinen tunnustaa.

Teräasetta ei saa pitää näkyvillä julkisilla paikoilla, ja se on Lehtisen mielestä hölmö ja kaksinaamainen sääntö. Hän uskoo, että väkivaltaiset puukonheiluttajat kulkevat teräaseet piilossa.

– Kerran huoltoaseman jonossa poliisi koputti minua olalle ja kysyi, mitä ”Raidi” tekee puukolla. Vastasin, että kyllä kai te poliisimiehenä tiedätte, mitä puukolla tehdään, Lehtinen kertoo ja nauraa.

Poliisi ei saanut sanotuksi enää muuta kuin ”hyvä! päivänjatkoa”.

Kuksa taas kuuluu varustukseen, koska siitä on kiva hörpätä kahvit misä sitten liikkuaan. Tavallinen baarikahvikin on parempaa, kun mukana on kuksan tuttu maku.

Elämäntehtävä selvillä

Vatsa on täynnä. Lehtinen kiikuttaa perunankuoret bioskokkseen ja huikkaa keittäjille kiitokset. Edessä on päivän seuraava työkeikka, uuden tv-kanavan ohjelmiston suunnitteluun liittyvä tapaaminen. Tarkoitus on ujuttaa sinnekin mahdollisuuksien mukaan luontoaiheita, vastapainoa "valmiiksi naurettulle amerikkalaisvihteelle", kuten mies itse sanoo.

Lehtinen haluaa kuitenkin korostaa, ettei yritä esiintyä muita hyveellisempänä tai viisaampana, vaan ihmisenä ihmisten joukossa.

– Elämäntehtäväni on kouluttaa itseni hyväksymään se, että lapseni eivät ehkä päädy elämässään samoihin ratkaisuihin kuin mihin itse olen pitäytynyt. Murrosikäisten kanssa olen saanut sitä jo opetella, hän sanoo.

– Lapset menevät lopulta minne haluavat. Sitä vain toivoo, että olisi hyvä onni mukana ja suojelusenkeli katso-massa. ■

"En ole sen parempi puhumaan ympäristöasioista kuin kukaan muukaan, mutta nykyään kynnys kuunnella on matalampi, jos puhujana on tunnettu ihminen". Kai Lehtinen perustelee WWF:n kummiksi lähtemistään.

Häräntappose (katkelma romaanista)

Mä törmäsin Pulunkesyttäjään ku vispasin keskustassa koulun jälkeen. Mä olin melkeen ajaa sen yli eikä siitä kyllä maailma ois murtunu vaikka niin ois käynytki. Renkaat vaan vikis ku mä suistuvin sivuun ja se hypähti notkeesti taaksepäin. – Ahaa, Alpo Korva! se mölähti.

– Ahaa, itse Pulunkesyttäjä! mä huusin. Me sanottiin sitä Pulunkesyttäjäksi ku se oli lintututkija ja luonnonsuojelija ja vaikka mitä muuta. Mä en edes muista sen oikeeta nimeä, se oli vaan aina Pulunkesyttäjä. Omalaatuinen tyyppi: liivi täynnä lätkiä, tyyliin Kaikki Ihmisen ja Koe-eläinten Psykkeen Puolesta, pienet rillit ja sikkara tukka sinisillä raidoilla. Sit se oli niin pitkä että pahaa teki. Se vaan veny venymistään eikä välittäny. Piti maiharinlurttaa kesäkuun kolmaskymmenes. Ateisti absolutisti vegetaristi modisti. Sti sti sti.

– Korva, minne matka?

Se ei hymyilly mulle mut äänestä kuulu tuttu ystävällisyys. Se oli aika totinen jätkä, mut musta se tykkäs. Se tykkäs väitellä mun kanssa. Jos siltä jotain kysy niin mietelausetta alko tulla ku nauhalta.

– Tonne vaan kuule Kulmalle Taalaa venttaan, mä sanoin.

– Kelpaisko seura siihen asti?

Pulunkesyttäjä kohensi selkäreppuaan ilmeettömänä. Mä kohautin olkapäitä ja se lähti mukaan.

Me istuttiin jalkakäytävän reunalle Kulman eteen ja katottiin ku autot valu ohi. Sillä ei ollu koskaan kiire. Me oltiin hiljaa ja sit mä huomasin et sillä oli törkeen hyvänmallinen rautaristi kaulassa, oikeen sellanen ruostunu raskas mitä paavit ripustaa kaulaan ku ponkasee duuniin. Tosi erikoinen.

– Mitä jätkä? mä kysyin kierrellen. Mä halusin sen ristin. Mut Pulunkesyttäjän kans ei voinu koskaan mennä suoraan asiaan, se oli yhtä helvetin töpeksimistä ja kaartelemista.

– Mitäs tässä, se hymähti. – Löysin muuten kevään ensimmäisen telkän rannasta, täytyy heti ilmottaa lintutieteelliseen.

Mä matkin Juria: Älä ihmeessä? Miten se sinne oli joutunu?

Se naurahti ylimielisesti eikä vastannu. Mä muistan vielä ku oltiin pienempiä niin sitä pidettiin jotenki kinginä koska se oli niin hullu ja kaikkien äitien mielestä viisas. Siitä oli kerran jossain Luontokerhon lehdessä kuvaki missä se seiso sellasen riivityn risukon vieressä ja hymyili lipevästi. Se oli kasvattanu jumalauta energiapajua ja seurannu sen kehitystä ja tehny jonku tutkielman siitä. Se kulki nokka pystyssä suunnilleen puol vuotta sen jälkeen. Nyt sen ajat alkaa olla pikku hiljaa ohi.

Mä sytytin tupakan ja Pulunkesyttäjä kaivo repustaan kiinankaalta, se nakersi aina jotain. Se takuulla käsittelee naisiaki niin ku vihanneksia: ensin kuorii ja imee mehut kurkkutorveensa ja paiskaa kannan hienostuneesti roskikseen.

– Mä meinaan lähtä kesäkuun lopussa pyöräretkelle Norjaan.

– Älä? Kenen kanssa?

Pulunkesyttäjä tunki kaalta suuhunsa ja pyyhki käsiään maihariin.

– Yhden porukan. Se on rauhankampanjan juttuja. Protesti tälle yhteiskunnalle.

Mä hengähdin ja vilkasin sitä rukoilevasti. Mä en uskonu just sillä kertaa selviäväni sen esitelmästä. Jos Roonalt päättää pamauttaa niin se ei marssimalla parane ja vielä vähemmän sillä et joku Pulunkesyttäjä kaahaa tandemilla Norjaan. Se sitäpaitsi ODOTTI ydinsotaa ku orpopoika joulu-pakettia. Ja oli käyny suorittamassa asevelvollisuutensa sivarissa. Joku siviilipalveluksensaatanana ottaa mua tosissaan aivoon. Tuli jenkki tai ryssä niin se on kuula kalloon mitä siinä turhia kaunistelemaan. Hitto mä en muuten kestä jenkkivaihto-oppilaita. Ne tulee tänne taaperteleen typerissä lippalakeissa ja telttafarkuissa ja voihiin OU RILI? ja ne on muka niin vilpittömän kiinnostuneita kaikesta ja olettaa et kaikki on helvetin kiinnostuneita niistä. Aina ne kyselee. Aina ne näyttää jotain dioja koti-seudultaan: alppeja ja keltasia koulubusseja. Miks ne ei voi pysyä siellä missä ne on? Ne on niin laskejäki ettei niitä kattele kukaan.

– Mitä Korva hommaa kesän? kysy Pulunkesyttäjä. Se puhu musta aina kolmannessa persoonassa niin ku mua ei ois ollukkaan. Se tykkäs sanoa pelkästään sukunimellä, Korva, johtu kai sen mieltymyksestä ihmisyyteen ja inhimillisyyteen.

– Korva lähtee muille maille, mä sanoin ja puhalsin pari upeeta rengasta sen kunniaksi. – Kenen risti sulla muuten on kaulassa? Aika siisti risti.

Mä yritin näyttää viattoman välinpitämättömältä. Se ei noteerannu, jytysti vaan sitä saatanan purjonreuhkaansa.

– Ooksä pölliny ton Vaasan kirkkovaltuuston pyhänjäännöskassa-kaapista?

– Anja anto.

Pulunkesyttäjän valkee esitaistelijan naama sai makean vivahteen. Anja oli sen vielä valkeempi tyttöystävä. Rillit, sandaalit, itämainen mekko, intianbasaarien imelä lemu ympärillä. Sillä oli naama ku Ajaxilla jynssätty pakastearkun kansi. Ei meikin meikkiä. Tukkaansa se kuulemma pesi mäntysuovalla ja siltä se riispaantunu harja kyllä vaikuttiki. Vastusti eläinkokeita. Sit se joogas, ne teki sitä molemmat. Tuijottivat varmaan käsi kädessä seinään ku pakanat ja ajattelivat keskittyneesti jotain pikkubarpaan kynttä. Mua vaivas aina tolkuttomasti et kuinka kiihkeitä ne oli. Mä en voinu kuvitella Pulunkesyttäjää kutemassa kenenkään kanssa. Anja kyllä anto ku enkeli, siitä mä olin ihan varma. Sellaset jotka vouhottaa purjolla ja käyttää nälkamaan muijien harsimia riepua antaa aina.

– Paljonko tolla ristillä ois hintaa?

– Mä en myy tätä.

Pulunkesyttäjä katto mua raivostuttavan tyynesti. Se siinä meni niin yli, se tyynests. Mä olisin toivonu sen joskus murtuvan ja itkevän naamansa

punaseksi. On ihmisiä jotka on helvetin paljon mielenkiintoisemman näkösiä silloin kun ne itkee.

– Onko tuo viimeinen sana?

– Lähtisitsä messiin?

Se katto mua pienillä nepparisilmillään lasiensa takaa. Mua alko ottaa tosissaan kupoliin.

– Messiin? Mihin?

– No sinne Norjaan.

Mä olin otettu. Että mä jättäsin Vaasan ja Stokis-suunnitelmat ja lähtisin metsikköön maitoileen jonku idiootin jengin kans jotka roiskis nokkospihvejä naamaan ja jauhais Suuresta Huomisesta.

– Joskus toiste. Ei mua kiinnosta.

– Just niin, niin juuri kuule, tota se on tää kaikki!

Pulunkesyttäjällä alko keittää. Se yskäs ja pukkas rillejään tiukemmin päähänsä ja alotti.

– Suomen nuorison pitäis tosiaanki olla enemmän mukana yhteisissä asioissa, olla aktiivisesti mukana toiminnassa! Liittysitte vaikka poliittisiin järjestöihin niin tuo kirottu alistuvuus kaikkoais. Pääasia et on aatesuunta, pohja. Se auttaa oman kuvan rakentamisessa, avartaa näkökenttää. Ei ole enää pelkkää Alpo Korvaa, on koko maailma eikä rajoja näy missään!

– Mä tiedän ne järjestöt, mä töksäytin. – Juri Lehtiniemi kuuluu yhteen niistä, kokoomuksen nuoriin. Muuta ne ei tee ku lätkii pingistä jossain kellareissa ja hokee Harri Holkerin linjoilla. Harri Holkerin linjoilla!

Mä melkeen syljin maahan. Mulle tuli taas mieleen Juri lapsena ku se kävi kokoomuksen järkkäämässä askartelukerhossa liimaamassa tikkuja typeriin pannunalustoihin. Se oli lapsena jos mahdollista vielä toivotto-
mamman näkönen. Aina joku paksu villaliivi päällä ja tukka kynitty piikiksi. Sit sillä oli sellanen vaseliinipurkki josta se siveli suuhunsa rasvaa joka helvetin välissä. Sit se rasva paakkuuntu sen huuliin. Joskus se pisti purkkinsa kiertään ja kaikki sai sotkee turpansa vaseliinilla. Mitä kuvottavaa korruptiota.

Pulunkesyttäjä katto mun sylkemistä vakavasti. Mä tiesin et siinä meni viimeinen mahdollisuus rautaristiin. – Kuule Korva, sano Pulunkesyttäjä.

– Olen pelkkänä korvana, mä sanoin.

– Sä vaan tuudittaudut unelmiin etkä tajua et jotain ois tehtävä. Maailma tuhoutuu eksä käsitä poju? Maailma tuhoutuu.

– Joo joo, mut eikse vois ajottua niin et kerkeis polttaa tän sätkän ekaks loppuun ...

Mä en jaksanu, en jaksanu alkaa puhuun sen kans nyt. Se kuulu niihin jotka tarrautuu kiinni heti ku asettuu jollekki kannalle ja tukehduttaa sut lätkillään.

Anna-Leena Härkönen, *Häräntappoase* (1984)